

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 3. De iniuria quæ vitam nostram, aut propinquorum impetit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

illis, quia nesciunt quid faciunt. O
 verbum magnæ dulcedinis, magni
 amoris, & inenarrabilis caritatis:
 exclamat D. Ambrosius.

Serm.
 de Pas-
 sione.

§. 3.

*De iniuria quæ vitam nostram, aut
 propinquorum impetit.*

CVM animanti vitâ nihil ferè
 carius sit, eam omni ope, ni-
 suque tuetur, vbi aduersa vis incur-
 rerit: quod si hanc nec eludere pos-
 sit, nec frangere: pro summâ habet
 iniuriâ ei cedere, & (quod longè
 carissimum est) spiritum dare, ac-
 que per nefas effundere. Et quia in
 eo impetitur, summeque læditur
 ius, quod cuique relictum est ad
 vitam omni ratione, modoque con-
 seruandam: fit vt eam quoque in-
 iuriâ remittere, eximię cuiusdam,
 ac

ac singularis sit caritatis, quæ non tantum elucet vbi proprium iugulum petitur: verum etiam vbi eorum quos nobis natura, sanguisq; iunxit, & eo quidem vehementius, quo vinculum illud fuerit arctius, maiorq; necessitudo; qualis est filij ad parentem: ea quippe tanta habetur, vt qui parenti filium sustulerit; vnaque etiam parentem sustulisse videatur; nec immerito, quia, vt ait Philosophus; filius aliquid est parentis, & delibata quædam, imò & detracta eius portio: vnde fit vt sicuti filio vim inferre, summæ in parentem sit iniuriæ: ita eam remittere incredibilis cuiusdã, miræque caritatis: quo in genere tibi beneuole Lector, illustre exemplum dabo, & quidem in fœminâ, in matre, quæ in donandâ

S 5

illâ

282 DE FORTITVDINE
illâ iniuriâ & sexu, & seipsâ quodammodo superior euasit.

Ioânes
Oforius
Con in
fer. 6.
post Ci-
neres.

Vidua erat, cui vnicus filius, a deo que in oculis, & amoribus, vtpote spes vna sui generis, familie columen, baculus senectutis, verbo que vt absoluiam, bonæ matris corculum, ac delicia. Ei ad insignes naturæ dotes, ingenij vim, ac solertiam, formæ quoque decor, & elegantia accesserat: imo & auitus sanguis, maiorum imagines, ac stemmata, indeque apud suos partum nomen atque æstimatio. Verum vt is esset, è medio per summum scelus, sustulit nescio quis terræ filius, & sese ab illo facinore abscondit, ne tantum nefas aut cœlum aspiceret, aut quisquis obuius esset mortalium. Patrati sceleris rumor, primum ad matris aures appellit, dein

dein in oculos venit ipsum quoq;
exanime filij cadauer. Expectari hic
potuit, imo & debuit ingens qui-
dam naturæ sensus, lacrymæ, que-
stus, lamenta, & foeminei eiulatus:
nec illi modo, sed & querele graues,
iræ, iusta indignatio, & vindictæ
appetentia: quæ ab æquo Iudice
expectari debuit, imo vrgeri, atque
extorqueri: nihil tamen horum in
matre visum: dedit illa plusculum
naturæ, iustoque dolori, quod reli-
quum fuit, caritati, & Christianæ
indulgentiæ: cum enim subintel-
lexisset sicarium illū, ac filijcidam
à prætore ad vincula, ad mortem
queri; hoc apud semetipsam consi-
lium inijt ab amore, ac miseratione
quesitum: equum filij exanimis
illico submitit, bursamque multo
auro grauem, candidè monens, at-
que

que opportunè, vt sibi, ac salutis suæ fugâ consuleret, præsentique periculo eriperet. Hoc pietatis, hoc matris facinus fuit, quod ibit in posteros, & sæcula : imò in cælos ipsos ex tunc euasit, & pro filio, qui in ignibus expiatorijs erat, Deum exorauit : eo quippe loci, ac temporis conclaue suum ingressa pia mater, Deo ter optimo, ter maximo suppliciter accidit, & pro filij salute non sine magno pietatis æstu, & lacrymarum imbri instare cœpit : nec oranti cælum defuit, & benigna Dei miseratio, mox enim in carissimæ parentis cōspectum datus est filius clarâ circumfusus luce, sicque matrem affatus.

Est quod tibi, Domina mater, gratias habeam immortales, ex vero enim mihi duplici nomine mater

ter es, tum quia terris olim me genuisti, tum quia modo etiam cælis: dum enim inimico, & tuo, & meo veniam dedisti, mihi cælum aperuisti, quod ad annos quamplurimos occlusum erat, erant illi in penis, & ignibus exigendi, modo in gloriâ, ac beatitate; gaude igitur mater, & virtute tua, & bono meo. Vix hæc ediderat, cum in amantissimæ parentis conspectu sublimis in cælum abire visus. Tantum apud superos potuit indulgentia, atque iniuriarum remissio.

§. 4.

Afferuntur ex Senecâ nonnullæ similitudines quæ solatio sint, cum viderimus viros bonos pro virtute, Deoque pati.

CVM videris bonos viros, acceptosque Deo laborare, sudare, Libro. Quare bonis viris mala accidat.